

Joulun salaisuus

Tero Kuparinen
sov. P.Granström/H.Solala

Hiu-ta - leet hil-jaleen a-las lei-jai-lee, lap-si kirkkain sil-min nii - tä i - hai - lee. Lu-mi-
leet hil-jaleen a-las lei-jai-lee, lap-si kirkkain sil-min nii - tä i - hai - lee. Tunnen
leet hil-jaleen a-las lei-jai-lee, jos-tain kau-kaa jo - ku mul-le hy-myi - lee. Kuu-len

har-son maa nyt saa, pi-me - y - den kar-koit-taa. Jou-lu - rau-han sy - dä-mee-ni lah-joit - taa. Joulu-
lu-men peh-me - än ja tal-lin pi-me-än, sin-ne va - lo - a - si hil-jaa o - do - tan.
ää-nen lem-pe - än ja tie-dän o - let hän, jo-ka an - toi mul-le lah-jaks e - lä - män

rau-ha ih-meinen täyt-tää mie-len jo-kai-sen, kun sei-men lap-sen löy-tää vie-rel - tään. Sen

lapsen ku-nirkuus on jou-lun sa-laisuus, si-tä ih-me-tel-len kat-se-lemaan jään. 1. - 2. 3. Hiuta- jään. Sen
3. Hiuta-

lap-sen ku-nin-kuus on jou-lun sa - lai-suus, si-tä ih - me - tel - len kat - se - le-maan jään.